

Loven af 1925 hvilede ligesom de norske og svenske love af 1924 på et nordisk samarbejde, hvilket også var tilfældet med de forinden i Danmark og Sverige gældende love af henholdsvis 19. marts 1898 og 1. oktober 1894.

Efter den anden verdenskrigs afslutning fandt man det i de tre lande påkrævet i fællesskab at tage spørgsmålet om en revision af statsborgerretslovgivningen op til fælles løsning.

I første række havde man herved spørgsmålet om den *gifte kvindes statsborgerlige forhold* for øje. Dette spørgsmål var allerede stærkt fremme under forhandlingerne i 1920'erne, men tiden ansås da endnu ikke for moden til en radikal løsning af problemet. Det var på den tid væsentlig kun i Amerikas Forenede Stater, at kønnenes ligeberettigelse delvis var gennemført, medens de europæiske stater i det store og hele fastholdt grundsætningen om familiens statsborgerlige enhed.

I de følgende år har tanken om at stille den gifte kvinde frit på statsborgerrettens område vundet stadig større udbredelse. Her i landet er krav i så henseende gentagne gange blevet fremsat i henvendelser til regeringen og rigsdagen fra forskellige kvindeorganisationers side, og en række andre lande har efterhånden gennemført nye regler på statsborgerretslovgivningens område, hvorved den gifte kvinde også i denne henseende fik en selvstændig stilling.

Foruden problemet om den gifte kvindes statsborgerlige forhold har i den senere tids diskussion om *statsborgerretten i de nordiske lande* også spørgsmålet om *en tilnærmelse disse lande imellem* spillet en rolle. Dette spørgsmål, som første gang blev fremdraget fra dansk hold, var i august 1945 genstand for behandling på det nordiske interparlamentariske møde i København, hvor der vedtoges følgende resolutionsudtalelse:

„Mødet har diskuteret spørgsmålet om en fælles statsborgerret og opfordrer til en nøjere undersøgelse af de problemer, der knytter sig hertil, med det mål i så stor udstrækning som muligt at give enhver nordisk statsborger samme